

Na mestu ga je odlomil košček, ga použil in oveselil se je, ko je začutil, da ga zapušča slabost. Tresel se je od radosti, zgrabil je samokolnico in pohitel s trga. Zavil je v ozko ulico in veselo kričal:

»Kruh, ljudje božji, kruh! Našel sem kruh!«

Vsa okna so se mahoma odprla, ljudje so se začudili, obrazi so se jim razmeknili v nasmeh, hiteli so na ulico k pometaču. Pometač je lomil kruh na kose in ga delil in se čudil. Čeprav ga je delil zelo hitro, hlebček je bil zmeraj enako velik.

»To je čudež,« je rekel. »Počasi, ljudje, vsi boste dobili, vsi, vsi...«

Ljudje so hlastali po kruhu, smejali se in jokali in jedli. Pometač je hodil iz ulice v ulico, delil je kruh vsem ljudem, nazadnje je zavil še na deželo. Prišel je tudi v vas, kjer je bil Petron doma, in tudi tam so se ljudje nasitili.

Novo veselje je zraslo v deželi, lakota je izginila, tudi gospoda, ki je zbežala pred njo v tuj svet, se je vrnila. Dolgo je molčala, ko je pometač kar tako delil kruh, potem se je spomnila, da to ni po postavah. Šla je h kralju, razložila mu vse in kralj je pritrdil in dal poklicati pometača, da bi mu vzeli čudežni hlebček. Iskali so ga, a ga niso mogli najti nikjer. Skril se je. Kadar bodo pa prišli spet taki bridki časi, se bo vrnil in potolažil lačne ljudi...

† Francè Horvat:

Danes zjutraj rano...

*Danes zjutraj rano
sonce čez poljano
se je prismejalo,
k oknu priskakljalo:*

*»Boris, naš zaspanček,
čaka te že sonček!
Hitro, hitro ostani,
teci po poljani!*

*Bisere so stkali
palčki — jih zmetali
v koše so srebrne.
Kdo jih prej obrne?*

*Ali moji žarki,
žarki — zlatočarčki,
ali roke tvoje,
ali misli tvoje?«*

*Boris pa zaspano
gledal na poljano:
»Košé naj srebrne
sonček sam obrne!«*

*Sonce pa je zlato
po poljani rado
bisere pobralo
in jih vase stkalo.*

